

ת"פ 31724/02/13 - מדינת ישראל נגד רינה מגנצי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 31724-02-13

05 יולי 2017

לפני כב' השופטת רות צדיק
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רינת אילון

-
הנאשמת

רינה מגנצי
ע"י ב"כ עו"ד ענת קירשנברג

החלטה

1. בפני בקשת הנאשמת לביטול הרשעה וקבלת תסקיר של שירות המבחן.

טענות המאשימה:

2. הנאשמת עומדת בקריטריונים אשר נקבעו בעניין עפ' 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (להלן - "הלכת כתב") מאחר ומדובר בעבירה ראשונה ויחידה של הנאשמת שאינה מן החמורות, בשים לב לפגיעה הממשית בנאשמת כתוצאה מהותרת הרשעתה על כנה.

3. הנאשמת גרושה ואם לשלושה ילדים, סבלה בתקופה הרלוונטית לביצוע העבירה מכאבים עזים בכתף שמאל ולאחר טיפולים רבים עברה ניתוח ארתרוסקופיה.

4. בהתאם להלכת כתב, הפעלת הסמכות שלא להרשיע מותנית בשני תנאים עיקריים, הראשון - סוג העבירה המאפשר לוותר בנסיבות מקרה מסוים על הרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה, הלימה והרתעה, השני - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה ובלתי מידתית בשיקום הנאשם.

5. בנסיבות מקרה זה בו מדובר בנאשמת נורמטיבית, אשר עברה לראשונה עבירה של העסקת עובד זר ללא ביטוח רפואי בתקופת העסקה של כשלושה שבועות, עלול להוצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי, לבין עוצמת הפגיעה הצפויה לנאשמת מההרשעה לפיכך, יש להורות על ביטול ההרשעה. הותרת הרשעת הנאשמת על כנה עלול לפגוע פגיעה ממשית בנאשמת, בדימויה העצמי, בשמה הטוב, ולסכן את עיסוקה בתחום הנהלת החשבונות.

טענות המאשימה:

6. הנאשמת לא הציגה כל נימוק קונקרטי או ראיה המצדיקה אי הרשעתה, על כן אין מקום להורות על שליחתה לקבלת תסקיר שירות מבחן.
7. הלכה פסוקה היא כי הימנעות מהרשעה תוך הטלת צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, מהווה חריג לכלל הרחב על פיו מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין.
8. התנאים אשר נקבעו בפרשת כתב, הינם תנאים מצטברים לכן יש לבחון בכל מקרה ומקרה האם הנאשם הוכיח קיומה של פגיעה חמורה בשיקומו, היה ויורשע, המצדיקה את ביטול הרשעתו בשונה מנאשמים אחרים. הנאשמת לא הציגה כל ראיה לקיום התנאי הראשון, דהיינו כי ההרשעה תפגע בשיקומה ולא הצביעה על פגיעה קונקרטית אשר תגרם עקב ההרשעה.
- בהתאם להלכה הפסוקה על הטוען לפגיעה בלתי פרופורציונלית להוכיח את הפגיעה באותות ומופתים ואין להסתפק בחשש לקיומה של פגיעה (רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו). כמו כן נזק כלכלי הצפוי מהרשעה בדין אף שמדובר בהרשעה ראשונה, אינה סיבה חריגה המצדיקה הימנעות מהרשעה.
9. העבירה אשר ביצעה הנאשמת נעברת לרוב על ידי אוכלוסיה נורמטיבית בעלי מקצועות חופשיים אשר בהרשעתם טמון פוטנציאל לפגיעה במוניטין התעסוקתי. היענות לבקשת הנאשמת תגרום להשלכת רוחב לתיקים אחרים ותהווה אפליה אל מול נאשמים אחרים שהורשעו בדין.
10. המסמכים הרפואיים אשר צרפה הנאשמת אינם מצביעים על בעיה רפואית חמורה. מלבד כאבים עליהם התלוננה הנאשמת וביצוע ניתוח ארתרוסקופיה לא נמצא כל נזק בכתף. מכאן עולה כי מצבה הרפואי של הנאשמת לא היה חריג במידה המצדיקה את ביצוע העבירה, לא מדובר במצב בו הנאשמת נזקקה לטיפול סיעודי או סיוע עובדת זרה.
11. טענת הנאשמת לפגיעה בעיסוקה בתחום הנהלת החשבונות נטענה בעלמא ללא כל ראיה או אסמכתא התומכת בטענתה. כלל לא קיימת מניעה משפטית לעיסוק בתחום הנהלת החשבונות עם הרשעה ובפרט בעבירה בה הורשעה הנאשמת.
12. התנאי השני עפ"י הלכת כתב אינו מתקיים במקרה זה שכן מהות העבירה ושיקולי הרתעה מחייבים את הרשעת הנאשמת, אחרת לא תמומש תכלית החוק, מדינות האכיפה והענישה הראויה.

דין:

13. הוראות הרלוונטיות לעניינינו הן סע' 192 א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982,

הקובע בהאי ליסנא-

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

סע' 71א(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977, קובע כדלקמן-

"מצא בית המשפט שנאשם ביצע את העבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו, ומשעשה כן יהיה דינו של צו השירות, לעניין סעיף 9 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969, כדין צו מבחן".

14. בית המשפט העליון עמד לא אחת על הכלל לפיו **"מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו"** (ראו-ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פ"ד נ(3) 682, 683 (1996); ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 689 (2000)). כלל ידוע הוא כי מקום בו הוכחה אשמתו של נאשם יש להרשיעו בדין ובכך לממש את אכיפת החוק באופן שוויוני. לבית המשפט סמכות לבטל הרשעה אולם סמכות זו תופעל במקרים חריגים ובמשורה כאשר קיים פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה בהרשעת נאשם אנדיבידואלי לבין התועלת לאינטרס הציבורי ולחברה בהותרת ההרשעה (ראו - ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מ"י** [פורסם בנבו] ניתן ביום 21.8.97; ע"פ 69893/08 **לאופר נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] ניתן ביום 31.3.17).

15. בעניין רעפ 1728/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 10.3.17) חזר וקבע בית המשפט העליון כי- **"הימנעות מהרשעה של נאשם שביצע עבירה, תעשה במשורה, וכפי שציינת ברע"פ 5100/14 מסארוה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.7.2014): "תוצאה של הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שני תנאים מצטברים נקבעו, על מנת להימנע מהרשעה: 'ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים'" (הלכת כתב; רע"פ 1931/15 מויססקו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.3.2015)).**

16. בענייננו יש לבחון את השפעת ההרשעה על סיכויי השיקום של הנאשמת ולהתייחס לפרמטרים נוספים דוגמת מצבה האישי והבריאותי של הנאשמת, גילה ועברה הפלילי והשפעת ההרשעה על עיסוקה המקצועי כמנהלת חשבונות ומצבה הכלכלי. לאחר עריכת איזון בין הפרמטרים הנזכרים לעיל, יש לבחון האם נתוניה האישיים הספציפיים של הנאשמת, גוברים על השיקול הציבורי.

17. הנאשמת התייחסה למצבה הרפואי במועד בו נעברה העבירה וטענה כי בשל כאבים עזים בכתף

נזקקה לעזרת העובדת. לא מצאתי ממש בנימוק זה שכן המצב הרפואי הנטען ביחס לכתף אינו מוצא ביטוי בבדיקות ובניתוח אשר עברה התובעת. מכאן עולה כי טענתה למצב רפואי קשה הדורש עזרת עובדת בעבודות משק הבית, אינה נתמכת בתיעוד הרפואי מאחר ולא נמצא ממצא כלשהו בכתפה וודאי לא ממצא המעיד על הצורך בעזרת עובדת סיעודית או עזרה בעבודות משק הבית.

18. הנאשמת טענה כי מדובר בעבירה ראשונה ובתקופת העסקה קצרה, אולם לאור הלכה הפסוקה אכן אין די בטענה כללית אלו. על הנאשמת להציג ראיות ברורות בעניין הפגיעה הכללית והפגיעה בשמה ככל שתווית ההרשעה על כנה. טענה כללית אשר יפה ביחס לכל תיק ותיק העוסק בביצוע עבירה דוגמת העבירה מושא הליך זה, אינה בגדר טעם חריג ומיוחד בעטיו יש לסטות מהכלל על פיו מקום הו הוכחת האשמה יש להרשיע בדין.

19. זאת ועוד. טענות הנאשמת לעניין הפגיעה הכללית נטענו באופן כללי ומעורפל. למעט נתוני שכר לא הובא בפני כל נתון ממנו ניתן ללמוד על היקף הפגיעה הכללית בתובעת, מנהלת חשבונות במקצועה, הפגיעה בלקוחות והיקף הנזק. למעשה מדובר בטענות כלליות אשר יפות ביחס למרבית בעלי המקצוע ללא כל הסבר או אבחנה בין נאשמים אחרים אשר הורשעו בעבירת העסקת עובד זר לבין הנאשמת בהליך דנן ולא הונחו בפני ראיות לקיומו של נזק יוצא דופן בנסיבות מקרה זה.

20. יתרה מכך, היענות לבקשת הנאשמת אשר יסודה בעברה הנקי, תקופת ההעסקה הקצרה ומצבה הרפואי במועד הרלוונטי, היא בלבד אינה עונה על התנאים אשר נקבעו ופורטו לעיל וכך למעט טענות כלליות, לא הונחה ראיה קונקרטית לעניין הפגיעה הכללית והנזק אשר יגרם לתובעת כתוצאה מהותרת ההרשעה על כנה.

21. לאור כל האמור לעיל, בקשת הנאשמת לביטול הרשעתה וקבלת תסקיר מבחן, נדחית.

22. הצדדים יתייצבו לדין (טיעונים לעונש) ביום 11.7.17 בשעה 14.30.

המזכירות תשגר ההחלטה לצדדים בדחיפות.

ניתנה היום, י"א תמוז תשע"ז, (05 יולי 2017), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.